

Tình yêu qua Internet

“- Em chào cô, em có thể có nhiều cơ hội việc làm khác. Nhưng cơ hội hạnh phúc của em thì sẽ không có lại lần nữa!”

Hết giờ làm là Ngân biến ngay, mặc cho mấy cô bạn đồng nghiệp trẻ rủ rê shopping, ăn kem... Đã hơn một năm rồi, Ngân không còn dung dăng thờ thẩn. Đi đâu cũng vội vội vàng vàng về nhà... có lần bà trưởng phòng đã tò mò nhận xét:

- Con Ngân ở có một mình mà khi nào cũng lật đật như mấy đứa con mọn.

Ngân nghe chỉ cười. Ba mươi sáu tuổi rồi, thực tình cũng không còn hứng thú rong chơi. Mà rong chơi vào lúc nào nữa, chiều nào Stephen cũng réo, mới trễ một chút đã thấy chàng réo: “My dearest, where are you?” (Em yêu, em ở đâu?).

Ngân gặp Stephen hết sức tình cờ. Một ngày đi làm về, Ngân thấy con chó cưng Tutu nằm chết cứng trên thềm. Không biết nó đã ăn phải thứ gì, có thể là vớ phải món độc trong lúc chạy ra đường mấy phút lúc rạng sáng.

Phải sống với một đồng công việc bề bộn mỗi ngày rồi trở về trong một gian nhà trống lạnh mới biết hết tâm trạng khủng hoảng của Ngân khi mất con Tutu. Tối hôm ấy trong sự cô độc tột cùng sau khi chôn con chó, Ngân ngồi đối diện với màn hình máy tính, lần đầu tiên cô đi lang thang vào những trang web “Single and looking” (độc thân và đang tìm kiếm) nơi có những lời gọi tha thiết: “Kích vào đây! Đừng bỏ phí thời gian, đừng có thêm một ngày chủ nhật đơn độc!”.

Cái trang web đó thật ra không phải thiên đường của người độc thân. Ngân lần lượt gặp ở đó ba người đàn ông. Qua vài dòng mở đầu họ đã đưa ra những lời cợt nhả thật bỉ ổi. Ngân hoảng hồn. Thôi, hãy dành thì giờ tìm một Tutu khác.

Tìm một con chó, nghe thì dễ, thật ra không đơn giản chút nào. Hay là mình nuôi “chó ảo”, một con chó trên cái máy vi tính nhỏ, biết đòi ăn, đòi tắm, biết nũng nịu với chủ? Chó ảo, gà ảo đã trở thành niềm đam mê của hàng triệu

người trên thế giới! Có người đang lái xe bỗng đâm sầm vào trụ điện, thậm chí phải vào cấp cứu, chỉ vì nghe tiếng con chó ảo kêu thất thanh trong chiếc túi xách nằm ở ghế sau!

Ngân vào mạng tìm hiểu xem làm cách nào để có một con chó xinh xắn... nhưng chưa tìm được thì cô gặp Stephen, thế rồi cô bận rộn và quên.

Hôm ấy là Giáng sinh... Noel nhiệt đới không lạnh lắm, nhưng có thể rất lạnh với những người đóng cửa ngôi nhà một mình. Vì vậy, Ngân có thể chia sẻ dễ dàng với câu nói người đàn ông xa lạ: “Hình như chung quanh tôi mọi thứ đều đóng băng... Nói chuyện một chút cho ấm đi, bạn ơi!”.

Ngân định không trả lời, nhưng không hiểu sao cô đã dừng lại. Người bên kia gõ tiếp:

- Tôi đang tìm một người bạn để cùng uống một ly mừng Giáng sinh, hay là ta gặp nhau đi!

- Có thể... Bạn đang ở đâu?

- Mình đang ở thủ đô nước Iceland, bạn ở đâu có gần chỗ mình không?

Ngân nhăn mặt, thở ra một hơi thật dài. Iceland là cái chỗ nào trên địa cầu này? Cô không biết, nhưng với cái tật giấu dốt cố hữu cô cũng nói bừa: “Chắc cũng gần, mình đang ở Việt Nam”. Trên màn hình vi tính hiện ra một cái emoticon hình khuôn mặt tròn xoay đang thè lưỡi, vẻ chế giễu:

- Gần quá mà. Mình đang ở cách nhau một biển và hai châu lục.

Ngượng ngùng, Ngân không dám hỏi thẳng người bạn mới: “Iceland nằm ở nơi nào?”. Suýt chút nữa cô sẽ chát tiếp vài câu ngớ ngẩn, nếu bên kia không vang lên tiếng gõ “cạch cạch”, hình như anh chàng đang nghĩ ra một điều gì thú vị:

- Không sao, mình sẽ tới ngay bây giờ, ở chỗ của bạn có sẵn rượu nho không? Ngân hơi ngạc nhiên, rồi cô hiểu ngay trò chơi của anh bạn mới: “Có, mình sẽ mời bạn uống vang Đà Lạt”.

- Nghe có vẻ thú vị quá, bạn mở cửa đi, mình đang đến đây. Mình đang ngồi

trước mặt bạn đây, ồ căn hộ của bạn ấm áp quá!

Bây giờ Ngân thấy căn hộ của mình quả thật ấm lên. Cô bắt đầu nói với Stephen về nói anh vừa đến-trong tưởng tượng. Lọ hoa đã tàn, những tấm màn màu tím phai, khung cửa sổ nhìn ra khoảng trời trống vắng: từ khung cửa này cô có thể nhìn thấy mặt trời, mặt trăng và đêm nay-rất nhiều sao. Stephen bảo:

- Thật thú vị, ở chỗ của mình mùa này không còn trăng sao nữa. Đêm rất dài, mỗi ngày trời chỉ sáng có khoảng 3 giờ đồng hồ vào lúc giữa trưa.

Ngân ngạc nhiên, khó mà tưởng tượng được một đêm dài đến thế. Stephen bảo:

- Đúng vậy rất dài, nhưng bây giờ là mùa Giáng sinh, khắp nơi đèn lấp lánh, nhất là ở các quảng trường.

Còn ở đây thì ngày vẫn dài, mặt trời vẫn sáng... Nhưng đêm Giáng sinh là đêm mà người ta dùng điện rất nhiều, nhà máy điện bị quá tải và năm nào cũng bị sự cố mất điện.

Stephen bảo:

- Không sao, mình sẽ thắp nến, càng đẹp và ấm áp hơn. Mình có một cây nến hình hoa hồng rất xinh, đã lâu lắm rồi có một người cho mình cây nến này, với lời chúc mình sẽ thắp nó lên trong một đêm hạnh phúc.

- ???

- Nhưng đến bây giờ, mình chưa bao giờ thắp nó lên cả.

- Vì chưa bao giờ hạnh phúc?

- Không hẳn thế, nhưng những lần hạnh phúc đều quá dễ dàng và vội vã nên mình quên mất.

Trên màn hình xuất hiện một emoticon hình khuôn mặt tròn xoe đang nhe răng cười...

- Mình đem nến đến cho bạn nhé? Khi thắp lên nến sẽ thơm ngát mùi hoa hồng.

Chưa biết có nên thắp một cây nến quý như vậy không?

- Thì để xem.

Đêm đó Ngân ngồi bên Stephen trong một thế giới ảo, kể với anh những câu chuyện có thực: Những ngày làm việc hối hả, những lần phóng xe hấp tấp trên đường, vẻ mặt nghiêm nghị khó hiểu của bà trưởng phòng tại công ty, nỗi đau khổ khi mất con Tutu, rồi cuộc sống xa gia đình, cảm giác mệt mỏi chất ngất vào mỗi bận kiểm kê cuối tháng.

Stephen cũng kể về cuộc sống của anh. Bốn mươi lăm tuổi, anh sống bằng nghề viết kịch bản cho một nhà hát nhỏ. Những kịch bản cho giới bình dân, luôn có những lứa đôi yêu nhau. Mùa Giáng sinh năm nay anh viết câu chuyện về Esther và Dan, suốt hơn hai tháng trời, tối nào anh cũng ngồi ở cửa hàng ăn McDonald, một mình gặm những chiếc bánh mì kẹp thịt, vừa ăn vừa ngẫm nghĩ xem nên kết thúc vở diễn như thế nào, Esther và Dan sẽ cưới hay sẽ chia tay vào trước ngày Giáng sinh?

Làm đám cưới thì cổ điển quá, xưa quá! Dân Iceland bây giờ có mấy ai làm đám cưới đâu, đa số đều sống chung không ràng buộc. Còn chia tay thì hơi buồn, không hợp với tâm trạng của mùa lễ, vả lại bây giờ thì chia tay cũng chẳng có gì là mới mẻ. Lúng túng ở kết cục nên anh đã không hoàn thành kịch bản trước hạn chót, người ta đã dùng vở khác cho mùa Giáng sinh.

- Bạn là người viết kịch à? Thôi chết, vậy cuộc gặp nhau đêm Giáng sinh giữa bạn và tôi hiện giờ có phải cũng là một kịch bản không?- Ngân hỏi.

Trên màn hình hiện ra một emoticon khuôn mặt nhăn nhó, với lời thoại đầy thất vọng:

- Chúa cứu rồi linh hồn bạn. Có lẽ sự hoài nghi đã thành căn bệnh cố hữu của người hiện đại mất rồi?

Vậy là Stephen đã trở thành người bạn ảo, dần dần chiếm hết thời gian của cô. Qua đôi cánh tưởng tượng họ đã cùng đi chơi ở bờ sông Sài Gòn, đi trượt

tuyết ở sân thể thao mùa đông Iceland... Sáng chủ nhật họ cùng dậy muộn, uống cà phê với nhau trước cửa sổ. Và rồi mùa hoa hồng tới. Stephen đem cho Ngân thật nhiều hoa.

Một lần Ngân đi công tác về miền quê, không thể lên mạng được, Stephen gõ cửa Yahoo offline một dòng duy nhất: “Nhớ em thật nhiều”...

Từ đó, những bức mail giữa hai người chuyển sang một gam khác. “Stephen anh biết vì sao bức thư này màu tím không, màu tím như bức thư này nghĩa là rất nhớ...”. Stephen thì nói nhiều về công việc: “Anh đang viết lại câu chuyện Esther và Dan... bây giờ anh đã nhận ra vì sao kịch bản thất bại, bây giờ anh viết khác đi, hứng thú vô cùng, nhưng em nghĩ thế nào về đoạn kết?”.

Chưa tìm được đoạn kết cho kịch bản mà mối tình online đã chuyển nhanh sang một giai đoạn khác. Stephen nhanh chóng hóa thành một anh chồng ghen, mỗi lần Ngân bận việc về trễ là một lời nhắn đã chờ sẵn: “Em đi đâu? Sao đến giờ này mà chưa thấy em?”. Từ một người tình ảo, anh ta đã hóa ra một người chồng ảo.

Thuở còn ở tuổi hai mươi lăm, Ngân cũng đã từng có một người bạn trai, khi chia tay cô tổn tới già vì cái tính ông chủ của anh chàng. Cảm giác về sự ràng buộc làm từ đó cô dị ứng với hôn nhân... Hôn nhân là gì, là buồn.

Cô kể kỷ niệm đó với Stephen và nhận được một bức mail buồn: “Ở đây không có chuyện đàn ông thống trị đàn bà. Ở đây nhất là trẻ em, nhì là phụ nữ, ba là chó cưng, mèo cưng, cuối cùng mới đến đàn ông... Nhưng mà em hãy tưởng tượng xem, cảm giác của anh khi mở computer ra mà không thấy tin em?”.

Ngân cảm động. Phụ nữ vẫn vậy, cảm xúc nuôi trái tim họ như một thứ thức ăn diệu kỳ nuôi cơ thể vậy. Cô không thấy sợ sự ràng buộc này như mười năm trước nữa. “Hôm nay làm việc nhiều anh phải ăn nhiều lên nhé”. “Tối mai anh phải đến dự buổi diễn ở nhà hát, nhớ giặt ủi áo quần. Em sẽ giúp anh!”. Ngày mai cô nhận được mail: “Cảm ơn em nhiều lắm, có em giúp anh giặt ủi xong thật nhanh”. “Bây giờ anh sạch và thơm quá, em cứ muốn hít mãi mùi quần áo mới trên ngực”.

Chẳng cần làm gì nhiều cho nhau, chỉ những lời chăm sóc yêu thương cũng

đủ làm cho người ta thấy cuộc sống nhẹ nhàng và biết bao hạnh phúc! Cũng vì mãi sống trong cảm giác chia sẻ ngọt ngào mà Ngân không hề biết mình đã hóa thành đối tượng cho người trong cơ quan xầm xì: “Sao lạ thế, băm sáu tuổi, chưa chồng mà lúc nào cũng cứ tươi roi rói như là đang yêu! Chẳng thấy lo lắng gì, mà cũng chẳng thấy hên hò ai cả! Mà lúc nào cũng vội vàng về nhà, cứ như là chồng con đùm đẽ không bằng”.

Rồi thì sự tò mò của người ta cũng có ngày được thỏa mãn. Một hôm, trong giờ làm việc Ngân đã tranh thủ năm phút mở computer xem đã có thư của Stephen chưa. Bức thư của Stephen hôm ấy đã làm Ngân vui đến nỗi sinh ra đăng trí-cô đã quên đóng hộp thư riêng của mình lại trước khi về. Bà trưởng phòng đã vào xem hết những bức mail của Ngân. Bức thư làm cho Ngân vui sướng, đối với bà là một tín hiệu tai họa.

Cô có điên không, chừng ấy tuổi đầu rồi mà còn nhẹ dạ như trẻ em. Cô có biết bên Tây những đối tượng nào thường lên mạng chat chít không? Tôi đi Tây nhiều lần rồi, tôi biết. Người tử tế ai cũng bận rộn, chỉ có bọn thất nghiệp, bọn vô tích sự, bọn chim gái chuyên nghiệp mới có thời giờ lang thang trên mạng thôi!

Ngân bức bối, hộp thư riêng bị người ta đào bới, lại còn bị mắng nữa... Ngân nín lặng. Stephen sẽ tới. Người ta bảo cô đừng gặp anh, cô càng muốn gặp. “Stephen, làm sao em nhận ra anh được? Hãy cho em nhìn anh qua webcam đi!”.

Đáp lời Ngân là một câu từ chối: “Anh không thích để người ta nhìn mình qua webcam, hình ảnh qua webcam bao giờ cũng méo mó một cách kỳ cục”. Niềm vui trong Ngân bỗng chùn lại, sao anh ta lại không muốn cho mình nhìn thấy hình ảnh của anh?

Suốt sáu hôm Ngân ngồi làm việc trước máy tính, tâm thần bất định. Câu chuyện tình trên mạng đã không còn là bí mật của riêng cô, nó thành chuyện đồn thổi trong công ty.

Cô chịu đựng tâm trạng đó. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu ngày. Đến ngày thứ bảy, bỗng nhiên đang làm việc, Ngân quẳng cây bút sang một bên, tập hồ sơ một bên, bảo với bạn đồng nghiệp:

- Mình đi đây!

- Đi đâu? Còn một hôm nữa mới xong mà! Giỡn mặt với sếp không được đâu!

- Không còn là sếp của tao nữa! Ngân nói.

Bà trưởng phòng chạy ra:

- Giữ nó lại, xem kìa! Nó bị điên rồi!

Ngân cầm lấy túi xách, giăng tay ra khỏi tay bà:

- Em chào cô, em có thể có nhiều cơ hội việc làm khác. Nhưng cơ hội hạnh phúc của em thì sẽ không có lại lần nữa!

Ngân bay ra cửa, đến ngay một văn phòng bán vé của Việt Nam Airlines.

Bước xuống sân bay Nội Bài, Ngân còn choáng, cô lao đảo lên băng chuyền sang tầng hai. Stephen đã để lại tin, chiều nay anh sẽ đi Bangkok và chuyển máy bay ở đó để về nước. Anh đã chờ một tuần rồi, không thể chờ hơn được nữa.

Trước những cửa vé đi Bangkok, rất nhiều hành khách người nước ngoài đang làm thủ tục. Làm sao biết ai là Stephen, khi cô chỉ biết một điều rằng tóc anh ấy màu nâu?

Ngân đi từ cửa vé này sang cửa vé kia, gần như tuyệt vọng, thời giờ đang càng lúc càng ngắn lại. Và Stephen cũng đang từ trong đám đông ngoái lại nhìn rất nhiều lần, hy vọng có người sẽ tới vào phút chót.

Thế rồi họ nhận ra nhau, một người đàn ông không ngớt ngoái lại tìm kiếm và một phụ nữ đang loay hoay hoảng hốt qua lại trước đám người.

Stephen rút ra từ trong chiếc túi quần to bụi bên hông chiếc hộp nhựa trong suốt, trong có cây nến hoa hồng. Nó thật đẹp, xứng đáng được giữ gìn trong bao nhiêu năm. Trong một thoáng, anh thầm nghĩ đến những vở kịch mình đã viết. Anh biết cách xử lý ở những đoạn này, khi một nửa của ai đó xuất hiện vào phút chót. Trong trường hợp này, theo cách xử sự có bài bản, nhân vật

nam sẽ trả vé máy bay, ở lại...

Nhưng đây là cuộc đời thực chứ không phải trên sân khấu, nên Stephen vẫn phải đi. Vì Stephen không phải là triệu phú, vì bảy ngày qua anh đã tiêu hết tiền ở Hà Nội và vì mỗi năm mới có thể đi nghỉ một lần.

Ngân cũng hiểu điều đó, cả hai người đã đứng trước cửa phòng cách ly.

Stephen ôm Ngân hôn nhẹ nhàng lên má cô, “Đừng thả cây nến này trước khi anh trở lại”. Ngân không quen ôm hôn trước chỗ đông người nên Ngân chỉ biết đứng sững ra, nước mắt rơm rớm trên mi cô. “Mùa xuân anh sẽ trở lại, chờ anh nhé”. Stephen nghĩ thầm: Dan và Esther rồi sẽ kết hôn với nhau thôi, có thể kết cục ấy hơi cổ điển nhưng là kết cục đem đến cho anh bao cảm giác hạnh phúc, chắc là với người xem cũng thế.

Ngân trở lại trước cửa vé nội địa. Còn hơn một giờ nữa mới có thể check in trở lại TPHCM. Ngân ngồi xuống, nhìn lên bầu trời xanh qua cửa kính. Stephen đang bay trong bầu trời đó. Mùa xuân anh sẽ trở về.

Chợt Ngân bỗng nhớ ra: Mỗi miền trên thế giới đón mùa xuân vào một tháng khác nhau. Mùa xuân Việt Nam bắt đầu vào tháng giêng, Tây Âu là tháng hai, Bắc Âu là tháng tư... Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa hề hỏi Iceland năm ở nơi nào?